

Привид

Іван Барщевський

Отак ми собі слухали історії ротмістра та слухали, коли раптом перед нашими очима з'явився дивний привид. Стоїть висока жінка у білій, як сніг, сукні, з личком прегарним, як в ангела, на голові вінок зі свіжих троянд, а на руках тримає Дерев'яного Дідка. Ми остовпіли, а вона вмить зникла. Глухе мовчання. Дивимося одне на одного, не одважуючись вимовити бодай слово.

Так ми сидимо якийсь час. Неждано відкриваються двері, і заходить до нашої кімнати господиня.

- Що таке? - здивувалася вона. - Цілу ніч гомоните, не чуєте, що вже другі півні проспівали, напевно, швидко почне світати.

- Пан ротмістр, - сказав господар, - так захопив нас своїми розповідями, що ми зовсім забули про сон, а до того ж всі ми тут щойно бачили дивного привида: якусь жінку з квітами на голові, і Дідок такий же, як наш, був у її руках.

На тім і закінчилася наша розмова. Постелі підготували нам в цьому самому покої.

- Не поспішайте завтра рано вставати, - сказав господар. - Світить денниця на сході, ніч була безсонна, але зате день буде погідний.

Побажавши доброї ночі, він вийшов з кімнати.

Декілька днів бавив я в приємних розмовах у будинку мого давнього знайомого, весь час відчуючи привітність і прямоту сердець всієї його сім'ї. Я був несказанно щасливий. Час той минув, як найприємніший сон.

Зійшло сонце, погідний ранок, час у дорогу. Після сніданку я попрощався з усіма зі слізьми на очах, а пам'ять про них назавжди залишилася в моїй душі.